

Hồi 7

Đỉnh Kiếm Hâu

Đợi đến khi công tử Thư Dạ đã về Oanh Sào, Hoắc Thanh Lôi mới quay đầu đi về nơi câu thúc công tử Liên Thành.

Chàng là đệ đệ của Thành Chủ, lại là quý khách đế đô, Hoắc Thanh Lôi chỉ điểm huyết Khí Hải và huyết đạo trên song thủ của chàng, tịnh không dùng đến gông xiềng. Trong mắt của thiếu niên mặc áo vải sắn đỏ vẫn trào dâng nét quật cường không chịu khuất phục, nhưng lúc nghe nói dẫn mình đi đến Dao Hoa Lô nơi mẫu thân lúc sinh tiền từng trú ngụ, liền lảng lạng đứng dậy, theo sau Hoắc Thanh Lôi.

Lúc đến gần tòa tiểu lâu âm u khóa kín đó, lại nghe thấy tiếng tụng niệm bên trong của Lục Cơ, thanh âm thấp khản quỷ dị. Mười năm nay, nữ tử bị giam giữ đó mỗi đêm đều ở trong lầu dùng thuật phù chú trừ ếm Thành Chủ, muốn trả thù cho chủ mẫu.

Hoắc Thanh Lôi nghe những lời trừ ếm không giống như tiếng người kia, bất chợt rùng mình phát lạnh. Liên Thành nhị công tử bên cạnh bỗng quỳ xuống trên bậc thang trước khi tiến vào lầu, hướng về phía bên trong cửa đen ngòm vấp đầu ba lạy, nhả thần biến thành bi thống cừ hận. Trên vách tường bên trong cửa treo bộ khôi giáp cha truyền con nối của lão Thành Chủ.

Chàng từ lúc rời bỏ tòa tiểu lâu đó đến nay đã mười năm trời, trước đây mười năm, mười một tuổi đầu, chàng thấy mẫu thân đầu bù tóc rối bị thần võ quân lôi từ bên trong ra, dải lụa trắng thắt cổ bà ta. Lục Cơ ôm chàng, che mắt chàng không cho chàng nhìn, nhưng chàng vẫn thấy được: khuôn mặt vốn diễm lệ ung dung của mẫu thân đã biến thành xanh tái, mắt trợn lòi ra, lưỡi miệng bê bết máu.

Trưởng huynh Thư Dạ bị trọng thương vừa mới bớt đang ngồi trên võng giường mắt lạnh lùng nhìn, phân phó cho quân sĩ đặt thi thể Dao Hoa phu nhân bị thắt cổ chết vào quan tài, đợi hai ngày tròn mới hạ táng chung với lão Thành Chủ.

Chàng vùng thoát khỏi tay Lục Cơ, xông qua định bóp cổ trưởng huynh, lại bị vô số quân sĩ giữ lại.

Đôn Hoàng Thành Chủ tân nhiệm lạnh lùng nhìn đệ đệ mới mười một tuổi, chợt phẩy tay ra dấu --- thanh âm binh khí rút ra khỏi vỏ loảng xoảng xung quanh. Nhưng công tử Thư Dạ chỉ lắc lắc đầu, tựa như cực kỳ mệt mỏi, ra hiệu: “Đừng giết. Đưa vào đế đô”.

Chàng mới mười một tuổi đã bị tống khứ khỏi cố thổ như vậy đó, đi xa tận đế đô Trường An, đi làm một con tin.

Chàng đã thấy những tao ngộ của những con tin của các thuộc quốc khác: một ngày dài như một năm, như đi trên vùng băng mỏng, bởi vì nếu hai nước cục thế có biến động gì, đầu của những con tin đó liền bị chém xuống trước, bỏ trên mâm vàng đưa về cố thổ. Trưởng huynh Cao Thư Dạ tâm can âm trầm đa biến như vậy, trong lòng chỉ e cũng lắm mưu đồ to tát ! Một khi Thư Dạ không cam ngồi yên chỉ làm Đôn Hoàng Thành Chủ, một khi có dị động, chàng ở đế đô làm sao bảo toàn được đầu lâu ?

Nếu không phải ở đế đô gặp được quý nhân tương trợ, mười năm nay chu toàn mọi việc cho chàng, dạy dỗ dẫn dắt chàng, chàng đã sớm thành vật hy sinh giữa sự tranh đấu quyền lực kịch liệt ở đế đô, đừng mong gì mười năm sau còn có thể mang thính chỉ trở về cố thổ. Nghĩ đến quá khứ lâu nay, trong mắt chàng không khỏi mất tự chủ để lộ cừ hận thâm sâu.

“Ánh mắt của người là ý gì đây ?” Hoắc Thanh Lôi thình lình cười lạnh, tựa như đè nén không nổi lòng nghĩa phẫn từ bao năm nay: “Công tử đối với người đã quá tốt rồi ! Nếu không mười năm trước đáng lẽ đã giết luôn người cùng với mẫu thân cho tuyệt hậu hoạn !”

Cao Liên Thành quay phắt đầu lại, trừng trừng nhìn tên tay sai của trưởng huynh, giận dữ hét:

- Tên nô tài kia, không ngờ còn dám nói với ta những lời đó ? Không được nhục mạ mẫu thân ta ! Người bất quá chỉ là một gia thần của Cao gia nhà ta !

Hoắc Thanh Lôi cười lạnh:

- Mẫu thân người ? Ta nói cho người biết, người muốn giết mẫu thân người là lão Thành Chủ ! --- Người có biết mẫu thân tốt đẹp của người đã làm gì không ? Lúc công tử ta mới mười ba tuổi, bà ta không ngờ đã câu kết với đám yêu nghiệt Minh Giáo muốn dồn công tử ta vào tử địa ! Sau khi công tử ngàn khốn vạn khổ quay trở về, đang lúc dưỡng thương, bà ta lại mấy lần mưu hại --- Lão Thành Chủ sau khi biết rõ sự tình, đã phái người đi thắt cổ nữ nhân đó cho mình rồi mới cam lòng an tâm nhắm mắt.

“Nói láo !” Liên Thành giật nảy mình lên giọng, giận dữ hét: “Nói láo, mẫu thân ta từ xưa đến nay cả một con kiến cũng không dám giẫm chết ! Bà ta làm sao có thể hại chết được ai ? Sao lại có thể được ?”.

Hoắc Thanh Lôi giận xanh mặt, thố lộ chuyện xấu xa:

- Người đi hỏi Lưu lão thị vệ, đi hỏi Trương má má đi ! Đám người lớn tuổi trong phủ ai mà không biết ! Bất quá vì mặt mũi của Cao thị, chỉ nói với người ngoài là phu

nhân phát bệnh mà qua đời. Công tử đối với người cũng là quá nhân nghĩa rồi ! Đối lại là người khác, còn có thể dung tha cho người sống đến hôm nay sao ?

Liên Thành trừng mắt nhìn Hoắc Thanh Lô, không thể tin được, thoái lui mấy bước liền:

- Mẫn thân của ta không thể sát nhân ... không thể sát nhân ... Bà ta tin Phật, bà ta chưa bao giờ sát sinh ! Không tin người hỏi Lục Cơ đi.

Lui chân vấp phải ngưỡng cửa, Liên Thành loạng choạng ngã người. Nhưng có người từ bên trong cửa đỡ lấy chàng.

Nữ tử lục y không biết từ lúc nào đã ra đến cửa, đứng trong bóng tối u ám đỡ lấy người thiếu chủ nhân:

- Không sai. Nhị công tử, phu nhân là người tốt, bà ta thương người đến cùng cực, vì người mà bao nhiêu kế mưu sớ rằng cũng không đủ.

Ngưng một chút, Lục Cơ trong bóng tối chú thị nhìn đèn lửa trong Oanh Sào, nghiêng răng thấp giọng:

- Khởi khởi lại có người ngăn chặn vinh hoa phú quý cả đời của người, phu nhân làm sao dung tha cho y được !

Lãnh Huyết bất chợt ngậy người, nhìn thấy nữ tử để lộ nét mặt trong bóng tối --- Đó là dì Lục sao ? Dì Lục đã từng ẵm chàng đi chơi khắp nơi lúc chàng còn nhỏ, đi xem dân Tây Phiên nướng đao phun lửa, đi xem thương đội lạc đà, đi xem mặt trời lặn xuống lòng sông đó sao ? Mười năm không gặp, khuôn mặt của nữ nhân vừa quá ba mươi trước mặt không ngờ đã biến thành già nua đáng sợ như vậy. Chàng run run cảm thấy lạ lẫm.

Hoắc Thanh Lô ngưng thị nhìn khuôn mặt oán độc già nua của Lục Cơ, ánh mắt cũng chuyển thành trầm thống.

"Lục nhi, còn buồn khổ gì nữa ?". Hắc nhị không được mở miệng khuyên can nữ tử thanh mai trúc mã: "Nàng xem xem, nhị công tử có mạnh khỏe không nè, đã mạnh khỏe trở về rồi kìa ! Ân oán năm xưa cũng không nên nói tới nữa --- đều là cốt nhục mà ! Thành Chủ không thể làm khó nhị công tử, cùng đồng hưởng phú quý, ta đi xin Thành Chủ chuẩn hứa cho bọn ta cưới nhau, mọi người đều sống vui vẻ ở Đôn Hoàng, vậy không tốt sao ?"

Lời nói thành khẩn bộc trực đó thoát ra từ miệng một vị tướng quân tay nắm trọng binh mang theo một lực lượng khiến cho người ta không thể không tin.

Liên Thành sắc mặt vẫn tái nhợt, tựa hồ còn chưa tin mẩu thân năm xưa đã từng bày kế hãm hại trưởng huynh. Nhưng Lục Cơ lạnh lùng nhìn Hoắc Thanh Lô, chợt cười cười:

- Được, nếu người đảm bảo Cao Thư Dạ không gia hại tiểu công tử, ta chịu gả cho người.

“Hay quá !” Hoắc Thanh Lôi mừng rỡ, thoát miệng hứa, không nhịn được liền bước tới nắm tay Lục Cơ.

Lục Cơ khẽ vùng vẫy, nghiêng đầu vào bóng tối. Đôi tay của nữ tử gầy gò như khúc củi, vừa lạnh vừa ẩm, rùng mình không ngừng run rẩy. Nhưng đã cách trở mười năm, chung quy nắm được đôi tay đó, Hoắc Thanh Lôi buồn vui lẫn lộn, nắm thật lâu không chịu buông tha.

Hắn không nhìn thấy được trên khuôn mặt giấu trong bóng tối, trong mắt của nữ tử thành linh rơi xuống hai dòng lệ nóng: Tiểu Hoắc, bọn ta thanh mai trúc mã, ngày nay không ngờ đã đến mức phải biểu lộ cảm tình bằng cách bàn thảo giao dịch trao đổi như vậy sao ?

o0o

Đôn Hoàng thành cuối thu, tất cả lại lọt vào không khí phồn hoa huyền ảo.

Đà đội vào vào ra ra, thương gia các nước lục tục vô thành tham kiến Thành Chủ, phải hao tổn số tiền thuế bậc cao như vậy không khỏi khiến cho bọn họ chửi thầm trong bụng, lại chỉ còn nước cầm văn thư quá quan có đóng dấu ngọc tỷ ra khỏi Đôn Hoàng, hy vọng đến nơi đi tới có thể bán hàng giá cao.

Công tử Thư Dạ vẫn như bậc đế vương nắm quyền sinh sát cả một phương, quyết định mọi việc của trọng trấn trên cổ đạo tơ lụa này. Y vẫn ăn xài xa xỉ phóng lãng như thường ngày, lại đồng thời an bài chính vụ quân vụ trong thành răm rắp theo quy củ. Không có ai dám phá hoại trật tự như sắt đá đó, càng không có ai dám hỏi: nhị công tử Liên Thành mấy ngày trước đã trở về, hôm nay ra sao rồi ?

Dao Hoa Lâu lại dần dần có nhân khí, không còn âm trầm tịch mịch như xưa.

Được sự cho phép của Thành Chủ, mấy ngày qua Hoắc Thanh Lôi đến Dao Hoa Lâu rõ ràng là nhiều hơn xưa, trên mặt lộ vẻ mừng rỡ. Thần sắc Lục Cơ lại chỉ hững hờ, lâu lâu cũng nói theo hắn cho có lệ, nhãn thần lại trốn tránh. Hoắc Thanh Lôi rất dễ dàng thỏa mãn, sợ ả bị giam lỏng bao năm không quen thuộc bên ngoài, cứ một mình dẫn Lục Cơ đi tứ xứ xem này xem nọ, nội ngoại không kị cấm. Nhị công tử cả ngày trong lầu kêu muốn gặp trưởng huynh, nhưng công tử Thư Dạ túy lúy đêm qua lơ đãng ôm vũ cơ đi sang, Liên Thành đối với vị ca ca kiêu căng ngạo mạn đó lại không biết nói gì, chỉ trừng trừng nhìn y.

Cả mấy ngày liên tục cứ trôi qua như vậy, phảng phất cái hố sâu ngăn cách đã đông kết một lớp băng mỏng, bề mặt nước lặng không chút sóng gợn, bên dưới lại là một dòng nước ngầm hung tợn, sắp phá băng trào ra.

Sang ngày thứ tư, Hoắc Thanh Lôi dẫn Lục Cơ đi ăn sáng xong, lại ra hậu viện kiểm thị như thường ngày.

Nhưng vừa bước vào đình viện rộng rãi cỏ cây hoa lá um tùm đó, lại phát giác một trăm xe vàng ngọc đậu trong đình nội trong một đêm đã biến mất vô ảnh vô tung. Hẩn rùng mình, lại không vượt ngoài ý liệu --- Mười năm nay, mỗi năm vào mừng mười tháng mười, công tử đều phân phó cho kẻ dưới đem số tài bảo khổng lồ đó bỏ trong hậu viện, năm ngày sau, đêm rằm, những cỗ xe đó đều bí mật biến mất. Ai cũng không biết đã đi về đâu ?

Nhưng, hôm nay mới là mười bốn tháng mười, không ngờ những cỗ xe đó đã đi rồi. Tại sao lại sớm hơn năm ngoái một ngày ?

Hẩn hơi lo rầu muốn đi thỉnh thị Thành Chủ, lại ngạc nhiên mình bị chặn lại bên ngoài Oanh Sào, thị vệ tuy nhận biết hắn, lại vẫn kiên quyết nói rằng Thành Chủ phân phó hôm nay không muốn gặp bất cứ khách nhân nào, cũng không cho phép bất kỳ một ai tiến vào Oanh Sào một bước.

Hoắc Thanh Lôi buồn bực quay về, Lục Cơ ân cần hỏi dò, hắn liền kể lại chuyện dị thường hôm nay. Lục Cơ cười nói hắn quá đa tâm, công tử trong tiêu kim quật kia phong lưu khoáng hoạt mấy ngày không muốn gặp ai cũng không phải là sự tình hi hữu gì. Nhưng lúc cười, phảng phất trong lòng đang trầm ngâm gì đó, ánh mắt của nữ tử chớp chớp những tia sáng âm trầm, nâng bầu rượu ân cần mời mọc.

Rượu mạnh cực kỳ, Hoắc Thanh Lôi chỉ mới uống cạn ba chén đã cảm thấy mê mê mẩn mẩn, bất tri bất giác gục đầu trên bàn.

Lục Cơ lão liên dò xét trong ngoài, phát hiện Liên Thành còn chưa phát giác, liền cẩn thận mò tháo lệnh bài và chùm chìa khóa giắt bên hông Hoắc Thanh Lôi, lấy ra mấy mâm đất mềm đã chuẩn bị từ trước, ấn chìa khóa lên trên làm dấu, lại mò tay trả lại chìa khóa vào người Hoắc Thanh Lôi. Tất cả làm xong trong vòng không đầy một khắc, Lục Cơ nhìn Hoắc Thanh Lôi say mềm cười cười, nhàn thần phức tạp --- Quả nhiên không ngoài sở liệu của ả: công tử Thư Dạ khó đối phó, nhưng thanh niên chất phác thuộc hạ của y lại dễ dàng qua mặt làm sao.

Ả nhanh nhẹn làm xong mọi việc, chợt cười khổ: nếu Tiểu Hoắc không phải là tâm phúc của Cao Thư Dạ thì hay biết bao ... Nếu như vậy, ả cũng không cần phải đối với hắn như vậy. Nhưng thế sự ép người, đến hoàn cảnh hiện nay, ả nếu không tranh tiên động thủ, Liên Thành phải bị Cao Thư Dạ giết chết !

Mấy năm nay ả tuy khếp nép trong Đôn Hoàng thành, hành động không được tự do, lại bí mật chú tâm nghe nóng nhất cử nhất động trong thành. ả lơ mờ phán đoán công tử Thư Dạ sơ dĩ không lo lắng đề phòng gì hết, cứ ổn tọa ở Đôn Hoàng bao năm nay, đại để là vì trong triều đình có thế lực tương trợ --- Chỗ mỗi năm một trăm cỗ xe vàng ngọc đưa đi là một câu đố. Trong triều đình Đại Dận, công tử Thư Dạ tất phải có đồng đảng.

Nhưng ả không liệu được thế lực ở đế đô lại ra tay nhanh như vậy. Liên Thành vừa đưa thánh chỉ trở về Đôn Hoàng chưa đầy mười ngày, người đế đô đã theo đến rồi !

Công tử Thư Dạ không giết Liên Thành, hoặc giả còn cố kị lực lượng của thánh chỉ. Nhưng hôm nay, con người thần bí ở đế đô đã đến Đôn Hoàng, chỉ e công tử Thư Dạ được trợ giúp, liền tức khắc trở mặt ! --- ả phải mau chóng nghĩ ra phương pháp không để thiếu chủ phải chết trong tay Cao Thư Dạ.

Liên Thành là huyết mạch duy nhất Dao Hoa phụ nhân lưu lại, ả làm sao có thể ngồi yên được !

o0o

Trong tiêu kim quật bí mật, mỹ nhân người người hoa dung thất sắc, nhìn công tử Thư Dạ ngồi gạt bắn mâm rượu chửi mắng.

Hắc y nam tử ngồi đối diện lại bất động, nhìn một đôi chén vàng mâm ngọc vỡ tan tành dưới đất, khước miệng ngậm một nụ cười mỉm lý thú, liếc nhìn Đôn Hoàng Thành Chủ đang nổi giận. Tay gã cầm con dao nhỏ cắt móng tay, thái độ khoan thai nhà nhả. Đầu đội ngọc quan, mình mặc trường bào đen ống tay dài, họa hình rồng, thủ công tinh trí, rõ ràng là phục sức của vương hầu bậc nhất.

Nếu là bá tánh đế đô Trường An, vừa thấy áo bào long văn đó là biết liền người đó là ai --- Đỉnh Kiếm Hầu !

Buổi Đại Dận loạn lạc Tứ Vương, vị hầu gia trẻ tuổi đó xuất thân ở vùng quê, không biết ở đâu mà có được tài lực to tát, tổ chức một đội quân, kéo binh dẹp loạn thế. Bằng vào chiêu bài “ ủng hộ hoàng thượng, thanh trừ nội loạn”, hô hào bình định thiên hạ, tru diệt bốn phiên vương tác loạn. Sau khi bình xong nội loạn, triều đình vương thất suy vi, Đỉnh Kiếm Hầu liền trở thành người Đại Dận đương kim hoàng đế tín nhiệm nhất, đặc chuẩn cho gã thêu rồng trên hắc bào, cực kỳ ân sủng. Cả con cái của những dòng tôn thất cao cao tại thượng đều coi có thể kết giao với vị hầu gia trẻ tuổi xuất thân bình dân đó là một vinh dự cho gia đình. Vị hầu gia đó được phong hiệu “Đỉnh Kiếm”, nghe

nói con người cũng như kỳ danh, cũng tay mắt thông thiên, trên lên đến cửu đỉnh chí tôn, dưới xuống tận đao kiếm giang hồ, đều có thể hô phong hoán vũ.

Các đại môn phái chính giáo liên hợp trình thư khẩn cầu triều đình hạ lệnh tiêu diệt Minh Giáo kỳ này, gã đã đóng vai trò quyết định.

Nhưng giờ phút này, nhân vật tay không có thể gạt mây quạt mưa đó lại bí mật ly khai đế đô, lặng lẽ xuất hiện trong tiêu kim quạt bí mật ở Đôn Hoàng thành xa xăm này, ngồi đó nghe người ta giận dữ chửi mắng. Nhìn trái liếc phải, chợt nhìn thấy một cái bình bích ngọc nhỏ trên bàn, không khỏi nhú mày, liền nhét vào trong tay áo:

- Còn cái gì ăn được nữa không ? Muốn chết thì chết sạch gọn chút ! Ta lấy hết.

Công tử Thư Dạ lại nổi nóng như thiên lôi, hoàn toàn mất đi khí độ siêu nhiên giá buốt bình nhật, giận dữ hét vào mặt người không để tâm đang ngồi đối diện:

- Mặc Hương, mười năm nay ngươi làm được gì chứ ? Mỗi năm đều thu bao nhiêu tiền của ta, lại tổng về trả cho ta một tên khờ như vậy !

Phảng phất giận đến cực điểm, bỗng thành linh xoay tay, một đạo hàn quang liền bay ra --- Công tử muốn giết người ! Đám mỹ nữ sợ hãi thất thanh la lên, tiếng kim thiết giao kích, Thừa Ảnh Kiếm bay xẹt cách cổ khách một thước.

Trong tay hắc y Đỉnh Kiếm Hầu đã có một thanh trường kiếm màu đen như mực, nháy mắt đã đón gạt một kiếm của công tử Thư Dạ.

“Chắc chắc, vẫn là đệ đệ của ngươi, sao lại có thể mắng là tên khờ ?” Đỉnh Kiếm Hầu lười biếng cười cười, cổ tay xoay động, thân kiếm không ngừng rung nhẹ, trong phút chốc đã đón đỡ gọn bảy kiếm, còn đủ hơi sức để chậm chậm trả lời: “Tuy vậy ... hắc trong mắt bọn ta quả thật rất khờ ... khờ giống như ...”

Một kiếm cuối cùng, hỏa tinh bắn tứ phía. Hai nam tử chấp kiếm tương giao thoái lui ba bước, vẫn bất phân hơn thua.

“Khờ khạo giống như ngươi mười năm trước !” Đỉnh Kiếm Hầu thở hỗn hển, vẫn tàn nhẫn thả thêm một câu: “Cho nên ngươi nhìn hắc không thuận mắt phải không ?”

Công tử Thư Dạ cũng trừng trừng nhìn đối phương một cách tàn nhẫn, nhưng câu nói đó như một thanh kiếm bén nhọn đâm trúng y, không ngờ không thể đáp lại. Một hồi lâu sau, y giận dữ quăng Thừa Ảnh Kiếm xuống đất:

- Người như vậy làm sao có thể làm Đôn Hoàng Thành Chủ ! Ta coi ngươi là huynh đệ, mới đòi hỏi xin xỏ ngươi, đem Liên Thành phó thác cho ngươi chiếu cố --- Nhưng ngươi không ngờ lại dạy dỗ hắc thành một tên khờ !

“Ta sao lại phải dạy dỗ hắc thành một Thành Chủ xứng đáng ?” Đỉnh Kiếm Hầu lười biếng thốt, nhìn người bạn: “Thành Chủ của Đôn Hoàng là người”.

Công tử Thư Dạ phảng phất muốn nói gì, chung quy vẫn giữ im lặng. Một lúc sau, chung quy chỉ phẩy phẩy tay, ra lệnh cho đám mỹ cơ thoái lui, rồi mới quay mình hỏi nhỏ:

- Hôm nay còn chưa hết mười bốn tháng mười, người sao lại thân hành đến lấy một trăm cỗ xe kia ? Người dễ dàng rời khỏi đế đô, thỉnh linh đến đây mà không sợ chính cục có biến sao ?

“Ai thềm một trăm cỗ xe vàng ngọc ? Chính cục có biến ta còn dám chạy ra sao ?” Đỉnh Kiếm Hào búng lên thanh trường kiếm màu mực một cái, lắng nghe bội kiếm rung tiếng ngân vang, mực quang chợt biến thành sáng ngời: “Ta biết ả đã đến. Ta muốn đến Đôn Hoàng trước khi người đi gặp ả”.

“Người làm sao biết ả đã đến ?” Căn bản không hỏi “ả” là ai, công tử Thư Dạ thất kinh.

“Ta sao lại không biết chứ ...”. Đỉnh Kiếm Hào nhãn quang lướt khỏi thân kiếm, rơi trên mặt Đôn Hoàng Thành Chủ: “Ta là Mặc Hương, người là Cao Thư Dạ. Bọn ta là huynh đệ, có chuyện gì có thể qua mắt được ta chứ ? --- Người bắt chợt viết thư, muốn ta sai Liên Thành từ đế đô về, ta biết tất nhiên có biến. Lúc đó, người đã liệu được tổng đàn Minh Giáo sẽ phái xuất Sa Mạn Hoa đến Đôn Hoàng ?”

Công tử Thư Dạ không trả lời, quay đầu nhìn sen vàng cây ngọc ngoài đình, khoanh tay trầm mặc.

“Chuyện không liên quan đến người. Ta đã nói từ trước, người phụ trách Trung Nguyên, ta phụ trách Tây Vực”. Y lạnh lùng hồi đáp: “Ta mỗi năm giao cho người số tài sản cự vạn để người tổ chức quân đội, tư thông với triều đình trên dưới, người chỉ cần lo việc chưởng khống chính cục ở đế đô, chuyện chiếu cố Liên Thành --- Còn chuyện Đôn Hoàng không cần người nhúng tay”.

“Làm sao mà không cần ta nhúng tay cho được ! Lẽ nào ta có thể giương mắt nhìn người đi chết ?” Đỉnh Kiếm Hào này giờ một mực lưỡi biếng bỗng nổi giận, một kiếm chém xuống, cả một đoạn lan can bạch ngọc vỡ vụn. Đỉnh Kiếm Hào gầm lên, rút bình bích ngọc trong tay áo ra quăng trước mặt y: “Đã mười năm rồi, người còn hít thứ thuốc này sao ? Người tỉnh lại cho mau ! Ta biết người muốn gì: mười năm trước người muốn chết trong tay ả, mười năm sau vẫn vậy ! Cho nên người vội vàng với Liên Thành về, vội vàng đi tìm chết ! Có phải không ?”

“Phải. Vậy rồi sao ?” Phảng phất bị những lời giận dữ kia bức bách không còn chỗ tránh né, công tử Thư Dạ bỗng cười tươi, thần nhiên thừa nhận: “Ta cảm thấy sống không thể vui thú, chi bằng chết cho rồi. Cả một đời người, bất cứ thứ hưởng thụ yêu hận gì ta cũng đều trải qua hết rồi”.

Đĩnh Kiếm Hầu ngẩng người, nhìn người bạn bề ngoài trẻ trung anh tuấn, nhưng thật ra đầu đầu cũng hiển lộ tử khí suy đồi.

Sự suy đồi và niềm tuyệt vọng đó làm cho vị vương hầu hắc y không khỏi giật mình kinh hãi, mười năm nay gã một mực xoay chuyển binh quyền giữa chiến loạn, cực lực tiến về phía trước, lại là lần đầu tiên dừng bước, nhìn thấy tử khí trong mắt người bạn. Con người đó ... từ lúc mất đi Sa Mạn Hoa mười năm trước trên Côn Luân tuyết đỉnh, nội tâm đã bắt đầu chìm đắm như vậy sao ?

Cả cố hương Đôn Hoàng cũng không cho y đủ ấm áp: phụ thân, mẫu thân, đệ đệ ... những người quan trọng nhất trong cuộc đời đều phản bội bỏ rơi y mà đi, chỉ còn một mình y trong tiêu kim quật cùng xa cực dục này, túy lúy say sưa trong mộng tưởng, sa đọa vào ảo cảnh đến tái tê cả chính mình.

--- Những năm qua tuy ngồi chễm chệ cai quản Đôn Hoàng, phú khả địch quốc, trong lòng Cao Thư Dạ nguyên lai đã bị xói mòn ghê gớm. Đĩnh Kiếm Hầu nhìn người bạn sinh tử chi giao, bỗng thở dài nhè nhẹ.

Mười năm không gặp ... trải qua trường ác mộng bị người ta coi như một con cờ thí, cứu tử nhất sinh quay về Đôn Hoàng, hai thiếu niên xuất thân từ Tu La Trường đã quyết định trở thành kỳ thủ làm chủ tổ cuộc cờ. Bọn họ đánh lập công thủ đồng minh, mỗi người một phương cách xa. Mười năm qua, một tay chưởng khống yết hầu con đường tơ lụa, tích lũy tài lực khổng lồ; còn tay kia cỡi sóng loạn thế ở Trung Nguyên mà trưng binh vùng dậy, xoay chuyển thời cuộc.

Bọn họ dĩ nhiên đã hợp tác ngấm ngầm suốt mười năm, dần dần gồm thiên hạ về một mối. Sau khi Đại Dận trải qua nội loạn, chư vị phiên vương đều bị bắt giết, nhưng nguyên khí của vương thất do vậy mà cũng mang thương tích trầm trọng, các nơi các xứ từ từ khởi nghĩa, không chịu nghe chỉ lệnh của đế đô. Gã nương theo thời cuộc kéo binh đánh tả dẹp hữu, xuất thân bình dân mà được phong hầu. Cảnh Đế bệnh nặng hiểm nghèo, hèn yếu không có năng lực, chỉ ngồi trên phát tay để gã thao túng, một lời nói của gã hầu như có thể quyết định sự phế lập tân vương. Thiên hạ này còn có gì bọn họ không đạt được, không làm được chứ ?

Nhưng ngay lúc này, Thư Dạ lại nói: y không có gì ?

Đĩnh Kiếm Hầu cảm y ngọc đá thất vọng ngồi ì xuống ghế, đăm đăm nhìn Đôn Hoàng Thành Chủ một hồi lâu, chợt nhỏ giọng:

- Nói thật với người, Cảnh Đế lão đầu đó sống không quá năm nay đâu, ta ở đế đô đã tuyển một tôn thất suy vi chuẩn bị đưa lên làm tân quân --- Đứa bé đó không quá tám chín tuổi, chỉ có một thư thư, trong không ai giúp ngoài không ai đỡ, đã nhận ta làm á phụ ... Nắm quyền nhiếp chính vài năm, mọi mặt ổn thỏa xong, bọn ta liền có thể phế

bỏ tôn hiệu Đại Dân, hất cẳng thay thế. Nếu có ai bất phục, ta mượn sức lực lượng võ lâm cùng một số người trong triều tấn công, người ở Đôn Hoàng nắm trong tay mười vạn đại quân hưởng ứng, đến lúc đó, thiên hạ còn không lọt vào tay bọn ta sao ?

Giọng điệu mưu phản đại nghịch bất đạo như vậy, thoát ra khỏi miệng của hắc y vương hầu lại như lời hàn huyền bình thường.

Công tử Thư Dạ nhú mày im lặng, hững hờ thốt:

- Chuyện đế đô bất tất phải nói với ta, người tự mình lo chủ ý đi --- Người luôn luôn nhìn đúng, xuất thủ nhanh, hạ thủ mãnh. Cuộc cờ này người nhất định có thể tung hoành.

“Đó là cuộc cờ bọn ta cùng vầy mà ! Người đã quên minh ước của bọn ta dưới Đôn Hoàng thành sao ?” Đỉnh Kiếm Hầu đập tay lên chỗ dựa tay, giận dữ: “Bọn ta cùng là hoàng đế ! Ta làm chính hoàng đế, người làm phó hoàng đế --- hoặc giả có đảo lại cũng được !”

Nghe đến đó, công tử Thư Dạ chỉ lắc lắc đầu mệt mỏi:

- Sai rồi. Ta lúc đó định ước với người chỉ là hy vọng có thể liên thủ làm được hai chuyện: một, diệt trừ Minh Giáo; hai, xử trí Liên Thành cho tốt. Chuyện thứ nhất, năm nay người đã làm được: đế đô hạ lệnh khắp thiên hạ diệt trừ Minh Giáo, chắc chắn rằng công của người là nhiều nhất. Chuyện thứ hai ...

Bạch y công tử bồng thở dài một hơi, cười khổ:

- Liên Thành năm nay đã hai mươi mốt, lại khờ khạo như vậy ... Không nói dài dòng nữa. Lời ước giữa người và ta cũng đã đến lúc đáo đầu rồi.

Đỉnh Kiếm Hầu nhướng mày, chung quy miễn cưỡng thở dài, không hồi đáp liền, chỉ hỏi:

- Người nghĩ đế đô hạ lệnh diệt trừ Minh Giáo chỉ vì ân oán cá nhân của ta ? --- Diệt Minh Giáo chỉ là vì đả kích thế lực Hồi Hột ở Trung Nguyên. Mấy năm gần đây Hồi Hột quốc thế đại thịnh, hung hăng ép người. Hơn nữa thương nhân Hồi Hột giao du mậu dịch với Trung Nguyên đông đúc thường xuyên, đa số mượn Ma Ni miếu của Minh Giáo địa phương làm chỗ dừng chân, một số tài vật khổng lồ dâng hiến tại đó, quanh năm không ngừng đưa về Hồi Hột. Minh Giáo được tôn là quốc giáo của Hồi Hột, truyền nhập vào Trung Nguyên giáo đồ rất nhiều, mức độ đã vượt quá con số triều đình có thể dung thứ --- cho nên sau khi đại loạn đế đô đã bình định, liền muốn diệt trừ Minh Giáo, trấn áp thế lực Hồi Hột ! Đó là đại thế đã định. Ta không thể tạo thế, chỉ có thể mượn lực tạo cuộc.

Công tử Thư Dạ chợt quay đầu nhìn đồng bạn đang cứng cổ cất tiếng: khước mắt chót mày bén lạnh kia ẩn ước có một khí lực chi phối thiên địa. Đỉnh Kiếm Hài tiếp tục nói:

- Thành thật mà nói, ta tính không hận Minh Giáo, tuy đoạn ngày tháng ở Tu La Trường quả thật sống không bằng chết. Nhưng người đâu có biết trước khi ta đi Tu La Trường, trong tay nắm võ lâm chính phái đã chịu đựng biết bao gian khổ còn ghê gớm hơn ! Đến Đại Dận triều đình thượng hạ, cung đình nội ngoại, chuyện tàn khốc ác độc có thua kém là bao ? ... Người vì mất Sa Mạn Hoa mới hận Minh Giáo thấu xương --- Kỳ thật người người hận nên là ta.

“Người nghĩ ta không hận người sao ?” công tử Thư Dạ lạnh lùng trừng mắt, chợt thấp giọng.

Đỉnh Kiếm Hài trong sát na đó chợt ngẩn ngơ, giọng nói băng lãnh kia phảng phất như một mũi đinh ghim chuẩn xác xuyên qua tâm tạng của gã, đâm chết gã.

“Làm huynh đệ mười lăm năm, ta làm sao không hiểu được người ?” Công tử Thư Dạ cúi đầu vuốt vuốt lan can bạch ngọc, hững hờ thốt: “Người thật có thể nhượng cho ta làm chính hoàng đế sao ? Xem ra người luôn luôn không cam làm người dưới, nếu không phải tự mình thao túng cục diện, nếu bị người ta sử dụng, tất là đại sỉ đại nhục, thủ đoạn báo thù khốc liệt --- Ở võ lâm Trung Nguyên là như vậy, trên Côn Luân là như vậy, tại đế đô càng là như vậy !”

Đỉnh Kiếm Hài mấp máy môi, tựa hồ muốn mở miệng hỏi đáp, lại không lên tiếng.

“Ta và người vốn bất đồng, ta nếu năm đó có thể bình an cùng Sa Mạn Hoa bình an giai lão, đại để căn bản không thể nào muốn chạy trốn khỏi Tu La Trường. Nhưng người chí lớn bay xa, chỉ sợ không đạt được tận hết năng lực tham cầu”. Công tử Thư Dạ sắc mặt tái xanh, một thứ màu xanh cạn sức khuyến mãi một mội trầm lặng, thanh âm bình tĩnh mà sắc bén: “Người sẽ có một ngày sẽ không dung tha được ta. Mà ta lại không muốn chết trong tay người”.

“Nói bậy !” Đỉnh Kiếm Hài chung quy không nhin được nữa, mở miệng mắng lớn: “Cao Thư Dạ tên khốn kiếp người đừng có ra vẻ thông minh ngu dốt đó !”

“Vậy người tại sao lại chỉ dạy Liên Thành thành một người như vậy !” Công tử Thư Dạ vụt quay đầu, thần sắc trong ánh mắt ngời chiếu như yêu quỷ, cực kỳ đáng sợ: “Lẽ nào không phải người nghĩ người như vậy thích hợp trở thành ‘minh hữu’ của người ? Liên Thành ở đế đô mười năm, chuyện gì cũng nghe người giáo huấn, coi người như cha như thầy, thành tín nghe lời người --- người muốn dạng minh hữu đó hả ?”

Đỉnh Kiếm Hài nhìn công tử Thư Dạ, nhãn thần cũng có biến, tựa hồ bắt đầu không còn nhận ra bằng hữu đồng sinh cộng tử đó nữa.

“Bất quá không quan hệ gì ... Tính khí như Liên Thành, vì có người chiếu cố, hoặc giả còn có thể bình an lâu dài”. Công tử Thư Dạ thở dài một hơi, cười lạnh: “Ta đưa hấn vào Trường An, một là tránh lưu hấn bên mình phải tốn thời gian đề phòng, cũng là vì nếu để người chiếu cố hấn mười năm, ít nhiều gì sau này cũng đoái hoài trông nom cho hấn. Hơn nữa để hấn làm con tin ở bên người, ta cũng an tâm phần nào --- Ít ra nội trong mười năm người cầm con bài đó, không dễ dàng trở mặt với ta”.

Mấy câu nói đó bình tĩnh mà sắc bén, như một lưỡi kiếm bén cửa từng phân từng phân, sắc mặt Đỉnh Kiếm Hầu từ từ biến chuyển, lại nói không nên lời, ngón tay gồng khẹp vào nhau, nhãn thần chìm đắm uất ức, tựa như không nhìn thấy gì nữa.

“Người thật ngĩ như vậy ?” Một hồi lâu sau, Đỉnh Kiếm Hầu mới chậm chậm mở miệng: “Xem ra mưu kế của người cũng thâm sâu quá”.

Công tử Thư Dạ mỉm cười:

- Người cũng vậy.

Bầu trời sắp vào đông lạnh như băng, giữa không khí sáng sớm mờ mờ có một màn sương cực mỏng bay lượn, treo mình trên quỳnh hoa học thụ khắp Oanh Sào, ngói lưu ly sắc vàng lấp lánh ánh kim quang sáng lạng giữa sương khí, xa hoa đến cùng cực. Đỉnh Kiếm Hầu mặc nhiên ngưng thị nhìn Đôn Hoàng Thành Chủ rất lâu, thu bình bích ngọc vào lòng bàn tay, bất đứng dậy, hững hờ thốt:

- Cáo từ.

Công tử Thư Dạ gật đầu:

- Không tiễn.

Hắc y Đỉnh Kiếm Hầu từ trong bí đạo Oanh Sào hấp tấp bỏ đi, đi xuyên qua lớp lớp khinh sa mỏng mềm, oanh riu yển rít. Muờng tượng quay về trong Lạc Viên trên Côn Lôn tuyết vực mười mấy năm trước --- bọn họ đã từng cùng tìm hơi ấm trong cái mền bông rách tươm, cùng chém bay đầu đối thủ tại Tu La Trường Sinh Tử Giới, cùng liên thủ hành thích, chấn động các quốc gia Tây Vực, cùng quyến luyến khói đất hứa xứ trời, cùng tạo phản trốn ra khỏi Quang Minh đỉnh, một đường lặn lội xuyên vượt núi tuyết đại mạc về đến Đôn Hoàng ...

Mười lăm năm, chung vai hững chiến loạn thế, từ một con cờ thành kỳ thủ thao khống thiên hạ, vô số sinh tử vinh nhục như gió lùa gào rít mà qua --- đến cuối cùng, huynh đệ đồng sinh cộng tử như vậy không ngờ vẫn tâm kế với nhau trùng trùng, coi như người xa lạ ? Đỉnh Kiếm Hầu ngạo nhiên quay đầu lại, trong mắt bỗng có lệ nóng dâng trào, cảm xúc dấy động, người quyết đoán hành xử tàn độc như gã vẫn không dìm nén được, quay đầu nhìn bóng bạch y giữa mê lâu điệp thúy. Đó là huynh đệ sinh tử của gã !

oOo

Gió sớm cuộn theo lãnh khí, quần quện tóc đen, Đôn Hoàng Thành Chủ đứng dựa lan can, hoàn toàn không quay đầu lại, chỉ nhip nhip lên lan can, chợt ca vang: “...Nại hà giang sơn sinh không đồng, tử sinh tri kỷ lưỡng tranh vanh. Bảo đao ca khóc đàn chỉ mộng, vân vũ tung hoành phúc thủ không. Bằng lan vô ngữ ngôn, đê ngang mạn tam lộ: vấn anh hùng, thủy thị anh hùng ?” (nhờ Vi Nhất Tiểu đại hiệp ở Việt Kiểm dịch: *Chẳng nề núi sông nghiêng ngửa, tri kỷ chênh vênh giữa sống và chết. Ôm bảo đao, ca khóc giấc mộng ngắn ngủi, tung hoành mây gió phút chốc tay không. Dựa lan can không nói, ngang ngửa thổi khúc Tam lộ: hỏi anh hùng, đâu là anh hùng ?*)

Hỏi anh hùng, đâu là anh hùng ? Đỉnh Kiếm Hầu thì thầm lặp lại, quay đầu chuẩn bị phát tay bỏ đi, chợt ngẩng đầu nhìn trời.

Mỹ cơ trên lầu cao thấy khách nhân đã bỏ đi, đang muốn lên thay áo cho công tử, lại nghe thấy giữa không trung đột nhiên nhoáng lên một luồng điện quang, bắn thẳng vào đỉnh lưu ly của mê lâu, rỗng khan một tiếng xé vỡ !

Tất cả mọi người đều thất kinh la lên, công tử Thư Dạ như con hạc lướt ra, trong nháy mắt đã từ trên nóc lưu ly quay trở xuống, giữa hai ngón tay kẹp một mũi tên sắc vàng. Trên tiễn có ghim một phong thư trắng: “Côn Luân Đại Quang Minh Cung Tinh Thánh Nữ Sa Mạn Hoa, trao gửi Đôn Hoàng Thành Chủ Cao Thư Dạ”.

Đó là một phong chiến thư. Ước định thời gian vào lúc chính Ngọ ba ngày sau, trên đỉnh Kỳ Liên Sơn ngoài Đôn Hoàng thành, nhất quyết tử chiến.

Nếu nàng may mắn thắng được, y phải mở cửa Đôn Hoàng thành, để Minh Giáo đông khứ Trung Nguyên; nếu nàng bại, lập tức dẫn giáo dân trở về Côn Luân Quang Minh Đỉnh tổng đàn, không đạp chân vào Trung Nguyên nữa.

Thư viết rất ngắn, y lại ngơ ngẩn một hồi rất lâu, khước miệng để lộ một nụ cười lợt lạt.

Chung quy đã đến. Cũng phải coi là may mắn --- sau khi Mặc Hương đã ra khỏi Oanh Sào mới nhận được phong thư này. Nếu không người đó thấy được phong thư này, nhúng tay vào, chỉ sợ mọi an bài của y đó giờ sẽ hư hỏng hết.

Công tử Thư Dạ cũng không đi tìm bút mực giấy nghiên, quẹt ngón tay trên mũi kiếm, dùng máu viết xuống hai chữ: “Như hẹn”.

Sau đó cong cong ngón tay trở, búng một cái lên đuôi kim tiễn, luồng chớp vàng đó liền lần theo lối cũ xé gió xuyên qua cao lâu ngọc thụ trùng trùng, thoáng đó đã biến mất.

Bên kia, lúc vũ cơ tiền khách quay đầu lại, vị khách thần bí cũng đã tan biến thất tung.

- o O o -